

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 47.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563625553328/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

»Men efter Tyngdens Love vilde Kjæderne ved deres egen Vægt synke dybt ned i Havet.»

»Saa spænder man dem stærkere,« sagde Fruen. »Det maa Professorens i Physik forstaae! Har vi ikke en Saadanovre i Kjøbenhavn? lad ham spænde ud, og saa hænger den! Men det kan Madam *Krone* ikke forstaae, hun vil have Veien til Norge over *Helsingør*. Hvorfor leer den Anden der? han med de prægtige Øine! naa, lee kun, Tænderne ere meget gode! det klæder godt; ærligt Sind til Tænderne idetmindste! indenfor skal jeg ikke gaae! naa, giv mig Haanden!« Hun rakte ham sin, rystede hans og sagde: »Tak, Kammerat! – Ogsaa Vandpjadskeren der!« tilføiede hun og rakte *Grev Frederik* Haanden; »lidt pjanket og søgal – om Forladelse, Hr. Greve! – Begge to skulle de have en lille Present før de gaae, men endnu have de Lov at blive lidt.«

»De siger, jeg har et ærligt Sind til Tænderne,« sagde *Herman*; »jeg har der ogsaa indenfor Tænderne, og det er det, jeg vil bevise Dem. De veed ikke, hvilken usigelig Lyst, jeg i mange Aar har havt til at see Fyen. Min Ven der overtalte mig til at gjøre Seiltouren herhid; vi have Begge vel bestaaet Examen, lige strax tager man ikke fat paa at læse igjen. De var i *Holsteen*, vidste vi, men at De saa pludseligt kunde komme tilbage, faldt mig ikke ind; jeg var vis paa, at jeg ikke traf sammen med Dem, og vilde om et Par Dage igjen være i *Kjøbenhavn*. Alt er indtruffet anderledes. De har gjort saa godt et Indtryk paa mig, at jeg finder det uærligt, ikke at sige Dem, hvem De her har seet, hvem De har venligt rakt Haanden. – jeg er *Herman*, kjære Bedstemoder!«

Den gamle Kone havde fra Begyndelsen af hans Tale seet stuvt paa ham; hendes Ansigt var blevet mere og mere alvorligt, hun gjorde nu sit Kast med Hovedet og udbrød: »Jeg veed det! jeg vidste det, men jeg vil dog ikke vide det! – Jeg er jo en underlig Tulle, siger man, hvad skal jeg saa vide det for?«

»Har De kjendt ham?« spurgte *Grev Frederik*; »nei, hvor var det muligt?«

»Matros!« sagde hun, og der laa i Betoningen noget saa Eienommeligt, det kunde være Spøg, det kunde være Vrede. »Nu skal De have Presenterne, kom!« og hun vinkede af Dattersønnen, men standsede: »nei, en Greve er mere, end en Baron; desuden hører Du